

res. Hverken Venstre eller Socialdemokratiet var varme for en saadan Front. Det ærede Medlem har derfor slaaet sig paa den 2-strengede Front, som ikke bliver demokratisk, men som naturligvis altid kan blive en Front. Det er lovligt at lave noget saadant, men det er ikke lovligt for et Støtteparti for Socialdemokratiet. Man kan ikke baade støtte Socialdemokratiet i dets Politik og lave en saadan March, som det ærede Medlem her har gjort. Regeringen maa forlange, at Kriseforslagenes Hovedpunkter gennemføres, eller ogsaa, at vi gaar ud til Vælgerne og spørger dem, om det er Mening, at vi skal nøjes med det Naadsensbrød, som de andre Partier vil give os, eller om vi skal løse de Opgaver, der her er Tale om.

Hvorfor er man for øvrigt saa ked af Tilskud til Industrien? Det er dog en Ting, som vi hurtigt bliver færdige med igen, fordi det er Statskassen, der betaler. Hvis det var Told eller Ydelser, som kom fra Befolkningen, kunde det vare længe, inden vi blev fri for disse Ydelser; men et Tilskud, der stammer fra Statskassen, vil ærede Medlemmer kunne være ganske rolige for, at vi nok skal blive fri for igen. Desuden har Tilskud den utvivlsomme Fordel, at man kan se, hvorfra det kommer, og hvor det gaar hen, hvem der faar det, hvad man vanskeligt kan ved de andre Foranstaltninger. Derfor er Tilskud ubetinget at foretrække.

Men ogsaa Formueskat er at foretrække. Det forbavser mig i højeste Grad, at det radikale Venstre er bange for Formueskatten, navnlig den lille Formueskat, der er foreslaaet her. Den maatte jo kunne anvendes saaledes, at det kunde blive til Befolkningens Fordel, og jeg kan i alt Fald love ærede Medlemmer af det radikale Venstre, at Husmændene vil ikke være kede af den. De vil nok finde sig til Rette med en Formueskat, ogsaa en langt større Formueskat, ja, ogsaa med den paa de 450 Mill. Kr., som den højtærede Finansminister foreslog lige efter sidste Valg. Den vilde de danske Husmænd særdeles gerne have. Det undrer mig for Resten, at hverken Venstre eller det radikale Venstre vil være med til en saadan Beskatning af Formuerne, til at afdrage paa Statsgælden, for det er dog i Virkeligheden den Vej, vi maa ud, hvis de Herrer Tale om, at vi skal have Skatter og Takster ned, er alvorligt ment. Saa er der ingen anden Vej, end at Statsgælden afdrages ekstraordinært, eller ogsaa faar vi ikke nogen Nedsættelse, som betyder noget. Hvis det virkelig er Mening, at man vil

ned med disse Afgifter, maa man ogsaa gøre Alvor af det og skaffe den eneste Mulighed for Skattelettelse, som er den, at man ved Hjælp af en Formueskat afdrager paa Statsgælden. Det gør de ogsaa alle andre Steder. Naar Tyskland har faaet sin Valuta arbejdet op, er det, fordi man ikke havde Gæld til Udlandet. Naar Frankrig, Belgien, ja selv England er ved at ordne deres Gæld nu for Øjeblikket, er det netop, fordi de ikke vil have disse aarlige Renter og Afdrag at betale, og Vejen til vort Lands Genrejsning er ubetinget Gældens Betaling. Det er altsaa dette, som de Radikale ikke mener, de nu kan gaa med til; de foretrækker at gaa imod det socialdemokratiske Ministeriums Forslag paa dette Omraade, og det maa blive deres Sag, men *demokratiske* Politik er det ikke, de fører.

Det er blevet Mode her i Landet, naar man ikke er fornøjet med det Regimente, vi har, at klage over Parlamentarismen. Man klager aldrig over den, naar man faar det saaledes, som man vil have det, men naar der gaar en noget imod, saa bliver man pludselig ked af Parlamentarismen. Parlamentarismen er i Virkeligheden god nok, der er slet ikke noget i Vejen med den, men Støttepartisystemet har maaske nok udspillet sin Rolle. Det har nu spillet Fallit, om jeg saa maa sige, to Gange her i Landet, og det tør da maaske siges, at hverken det konservative Folkeparti eller det radikale Venstre egner sig til at være Støtteparti. De har begge, om jeg saa maa sige, støttet med Kniven i Ærmet, de har ikke støttet med den fornødne Loyalitet, som vil være nødvendig, hvis man skal have dette System opretholdt. Naar det er gaaet saaledes, kommer det maaske nok noget af, at de parlamentariske Forhold efterhaanden forandres ogsaa i vort Land, idet nemlig mere og mere overlades til Partierne. Sager afgøres i Finansudvalget, og som Følge deraf i Partimøder, mere og mere flyttes fra Salen til Partierne eller til Udvalgene. Det fører sandsynligvis til større Ensidighed og mere Doktrinarisme, og det er vel ogsaa en Grund til, at to Partier ikke saa godt kan arbejde sammen, som de kunde tidligere. Det gaar i hvert Fald ikke saa godt under en Krise, for da maa det være saadan, at vi kan samles om Opgaverne, i hvert Fald om den vigtigste Opgave: at løse Krisen. I andre Forhold kan alle Partier godt samles om Opgaver, blot ikke i Politik; saa snart der er Tale om Politik, saa er det galt, saa kan man ikke længere gaa sammen. Men det, der kræves her, er netop et samlende Arbejde, en samlende Virksomhed for at løse denne Krise. Den højtærede